

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัย ท่วงทำนองทางภาษาในบทความของหนุ่มเมืองจันท์ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา ท่วงทำนองทางภาษาในการเขียนบทความ ของหนุ่มเมืองจันท์ และเพื่อศึกษากลวิธีการเขียน บทความ ของหนุ่มเมืองจันท์ โดยใช้วิธีวิจัยเอกสาร (Documentary Research) และนำเสนอ งานวิจัยด้วยวิธีพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive Analysis) โดยศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลแล้วนำมา สังเคราะห์ท่วงทำนองทางภาษา และกลวิธีการเขียนบทความ ของหนุ่มเมืองจันท์ แหล่งข้อมูล ที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือบทความของหนุ่มเมืองจันท์ในคอลัมน์ฟ้าสดฟ้าดรุณกิจที่ตีพิมพ์ เผยแพร่ในนิตยสารมติชนสุดสัปดาห์ระหว่างเดือนกันยายน 2558 ถึง เดือนกันยายน 2559 จำนวนทั้งหมด 57 บทความ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แบบบันทึกท่วงทำนองทางภาษา และ แบบบันทึกกลวิธีการเขียน เพื่อนำมาวิเคราะห์ท่วงทำนองทางภาษาซึ่งประกอบไปด้วย การใช้ คำ การใช้ประโยค การใช้สำนวน การใช้โวหารการเขียน และการใช้โวหารภาพพจน์อย่าง ละเอียด และวิเคราะห์กลวิธีการเขียนบทความ ด้วยการเขียนบรรยายประกอบการยกตัวอย่าง ที่ เรียกว่าการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) การนำเสนอผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ใช้วิธี พรรณนาวิเคราะห์ (Analysis Description) ผู้วิจัยสรุปผลการศึกษาค้นคว้า อภิปรายผลและ เสนอแนะได้ดังนี้

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า

1. ด้านท่วงทำนองทางภาษาของหนุ่มเมืองจันท์ ได้ศึกษาวิเคราะห์ท่วงทำนองทางภาษา พบว่าบทความของหนุ่มเมืองจันท์มักจะใช้คำง่ายๆอ่าน มีความเพลิดเพลินในการเลือกสรรคำมาใช้ รวมถึงความสามารถในการเล่นภาษา ที่ทำให้ผู้อ่านเกิดจินตภาพและ แฝงด้วยอารมณ์ขันซึ่ง ประกอบไปด้วย

1.1 การใช้คำ ได้แก่

1.1.1 คำที่มีความหมายตรง เช่น สมุดบันทึกสีดำ ระฆัง

1.1.2 คำที่มีความหมายโดยนัย หมายถึง ความหมายที่แฝงอยู่เป็น เช่น แดกแขนง

เขียน

1.1.3 คำแสดงอารมณ์ เช่น โอ้โฮ บรรเจ้า

1.1.4 คำนามธรรม เช่น ความดี ความชั่ว สวย รวย อร่อย รักเกลียดชอบชัง
ไกล ใกล้ บาป บุญ คุณ โทษ

1.1.5 คำเฉพาะกลุ่ม เช่น ยี่ง่ายี่งอน ตัคราคา

1.1.6 คำภาษาต่างประเทศ เช่น ภาษาจีน ภาษาอังกฤษ ฯลฯ ได้แก่คำว่า เจิ้ง
ซูเปอร์สตาร์ กองเชียร์

1.1.7 คำย่อและการใช้ไปยาลน้อย ๆ เช่น ค.ณ. ร.ร.สะพานพุทธฯ นายกฯ
ท่านรองฯ เมืองกาญจน์

1.1.8 คำเลียนเสียงพูด เช่น ไซ้มัย อย่างนี้ อย่างคินะเนีย ฯลฯ

1.2 การใช้ประโยค ได้แก่

1.2.1 ประโยคบอกเล่า

1.2.2 ประโยคคำถาม

1.2.3 ประโยคปฏิเสธ

1.3 การใช้สำนวน ได้แก่

1.3.1 สำนวนดั้งเดิมหรือสำนวนโบราณ เช่น ปิดทองหลังพระ กำปั่นทุบดิน
เป็นต้น

1.3.2 สำนวนใหม่ เช่น เหมือนแร่ความรู้

1.4 การใช้โวหารการเขียน ได้แก่

1.4.1 บรรยายโวหาร เช่น “...Down จุดเริ่มต้นของหนังเรื่องนี้มาจาก “โหม่ง”ไป
เที่ยววัดในขณะที่ยื่นชมความงามของสถาปัตยกรรมในประเทศนี้ เขาสังเกตเห็นเด็กดาวน์ซินโด
รมจำนวนมากกินอาหารในภัตตาคาร ถ่ายรูปในพิพิธภัณฑ์เดินเที่ยวตามสถานที่ต่าง ๆ ภาพเช่นนี้
แทบไม่เคยเห็นในเมืองไทย...”

1.4.2 สารกโวหาร เช่น “...กรณีศึกษาทางธุรกิจที่คลาสสิกอย่าง “โกดัก – ฟุจิ” สิ
ครับ ตอนที่ยอดขายฟิล์มลดลงเรื่อย ๆ เพราะคนหันมานิยมกล้องดิจิทัลแทน เมื่อ “แม่น้ำเปลี่ยน
ทิศ” แต่ “โกดัก” ไม่ยอมรับความจริง ในขณะที่ “ฟุจิ” ปรับเปลี่ยนมาลุยในสนามกล้องดิจิทัล
สุดท้าย “โกดัก” ก็ตาย แต่ “ฟุจิ” ยังอยู่...”

1.5 การใช้โวหารภาพพจน์ ได้แก่

1.5.1 อุปมา (Simile) เช่น “...บรรยากาศใน GTH เหมือน กิจกรรมนิสิตนักศึกษา
“พีแก๊ส” คล้าย “รุ่นพี่”

1.5.2 อุปถัมภ์ (Metaphor) เช่น “ความคิดสร้างสรรค์คือไฟ ความรู้คือพื้น”

2. กลวิธีการการเขียน

จากการศึกษากลวิธีการเขียนบทความของหนุ่มเมืองจันทน์ ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษากลวิธีการเขียน 4 ประเด็น ได้แก่ กลวิธีการตั้งชื่อเรื่อง กลวิธีการเขียนส่วนนำเรื่อง กลวิธีการนำเสนอเนื้อหา และกลวิธีการเขียนบทสรุป ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนมีวิธีการนำเสนอกลวิธีการเขียนทั้ง 4 ประเด็น ดังต่อไปนี้

2.1 กลวิธีการตั้งชื่อเรื่อง ได้แก่

2.1.1 ตั้งชื่อเรื่องโดยใช้แนวคิดสำคัญหรือแกน (Theme) ของเรื่อง เช่น ระฆังแห่งชีวิต ชนะ “ที่สุด” เทพนิยาย “กัมพ์” เป็นต้น

2.1.2 ตั้งชื่อเรื่องให้คมคาย เก๋ แปลก สะดุดใจ ชวนฉงนสนเท่ห์ เช่น อยากกก... "ประชาธิปไตย" ในกระโถก เป็นต้น

2.1.3 ตั้งแบบเปรียบเทียบ เช่น "หนู" และ "เงื้อมมือ"

2.1.4 ตั้งชื่อเรื่องตรงๆตามเนื้อหาสาระเช่น เกษียณ หยุด การลงทุน เป็นต้น

2.1.5 ตั้งชื่อเรื่องเป็นนามธรรม เช่น ความเชื่อ ความรัก - ความหวัง - The Down ความจริงใจ เป็นต้น

2.1.6 ตั้งชื่อตามตัวเอกหรือตัวสำคัญของเรื่อง เช่น แปดบรรทัดครึ่ง ไม่ “เดียว” เป็น

2.1.7 ตั้งชื่อเรื่องให้ขัดแย้งกันในตัว เช่น มืด-สว่าง, สิ้นสุด – เริ่มต้น เป็นต้น

2.2 กลวิธีการเขียนส่วนนำเรื่อง ได้แก่

2.2.1 ความนำที่เป็นเรื่องเล่าเป็นกลวิธีการเขียนส่วนนำของเรื่องโดยการเล่าเรื่องราว ประสบการณ์ของผู้เขียนเพื่ออธิบายให้เข้าใจความเป็นไปของเรื่อง

2.2.2 ความนำที่เป็นคำปราศรัย เป็นกลวิธีการเขียนส่วนนำของเรื่องโดยนำคำพูดที่น่าประทับใจมาขึ้นต้นเพื่อกระตุ้นให้ผู้อ่านสนใจอ่าน

2.2.3 ความนำที่เป็นคำถาม การเปิดเรื่องด้วยการตั้งคำถามนี้เป็นการช่วยยั่วให้ผู้อ่านใคร่ค้นหาคำตอบจากเนื้อเรื่อง เป็นการเร้าความสนใจที่ดีวิธีหนึ่ง

2.2.4 ความนำที่เป็นข่าว เป็นการเขียนความนำโดยนำด้วยข่าว เหตุการณ์ปัญหาเร่งด่วนที่กำลังเป็นที่สนใจมาเขียน

2.3 กลวิธีการเขียนเนื้อเรื่อง ได้แก่

2.3.1 ขยายโดยการยกตัวอย่าง เป็นการขยายโดยยกตัวอย่างมาประกอบใจความสำคัญทำให้ผู้อ่านเข้าใจหรือเห็นด้วยกับเรื่องราวต่างๆ ง่ายขึ้น

2.3.2 ขยายโดยการบรรยาย เป็นการขยายโดยวิธีเขียนบรรยายให้รายละเอียดหรือให้คำจำกัดความเกี่ยวกับใจความสำคัญ เพื่อให้ผู้อ่านสามารถจะเข้าใจหรือรู้เรื่องราวต่างๆ

2.3.3 ขยายโดยการเปรียบเทียบ เป็นการเขียนเปรียบเทียบกับสิ่งที่ตรงกันข้าม เพื่อให้เห็นชัดเจน

2.3.4 ขยายโดยการตั้งคำถามคำตอบ เป็นการขยายที่ทำให้ผู้อ่านถูกใจคิด โดยการตั้งคำถามแล้วจึงให้ความกระจ่างแก่ผู้อ่าน โดยการตอบคำถามเป็นขั้นตอน

2.3.5 การขยายโดยการอ้างหลักฐาน เป็นการขยายโดยการอ้างบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์ที่มีจริงหรือเกิดขึ้นจริงๆ เพื่อให้ได้ใจความหนักแน่นน่าเชื่อถือขึ้น

2.4 กลวิธีการเขียนสรุปเรื่อง ได้แก่

2.4.1 ปิดเรื่องแบบสรุปความคิด การปิดเรื่องแบบนี้ก็คือผู้เขียนสรุปความคิด หลักจากเนื้อเรื่องมาเป็นส่วนปิดเรื่อง

2.4.2 ปิดเรื่องแบบคำถาม การปิดเรื่องแบบคำถาม คือ การฝากคำถามให้ผู้อ่านคิด ต่อ ซึ่งอาจเป็นปัญหาหรือเป็นสิ่งที่ต้องใช้เหตุผลไตร่ตรอง ไม่ใช่เรื่องที่จะจบลงง่ายๆ

2.4.3 ปิดเรื่องแบบทิ้งท้าย เป็นการปิดเรื่องอย่างฝากความประทับใจ โดยมากมัก ใช้ถ้อยคำคมคาย กินความลึกซึ้ง แต่งปรัชญาหรือแทรกอารมณ์ขันไว้

อภิปรายผล

ท่วงทำนองทางภาษาในบทความของหนุ่มเมืองจันทน์ จากการศึกษาตาม วัตถุประสงค์การวิจัยอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ผลการวิจัยอภิปรายได้ว่า ท่วงทำนองทางภาษาในการเขียนบทความของหนุ่มเมืองจันทน์ จะเลือกสรรคำที่หลากหลายเพื่อสื่อความหมายให้ผู้อ่านได้รับความเพลิดเพลินจากการอ่าน บทความโดยจะใช้คำที่มีความหมายโดยตรง และคำที่มีความหมายแฝงเพื่อสื่อความหมายได้อย่างเหมาะสมกับบริบท การใช้คำแสดงอารมณ์เพื่อสื่ออารมณ์ สุข สมหวัง ตลกขบขันให้ผู้อ่านเกิด อรรถรสในการอ่าน มีการใช้คำนามธรรมเพื่อสื่อความหมายทางความคิด ทางด้านจิตใจ ใช้คำ เฉพาะกลุ่มเพื่อสื่อสารได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น มีการใช้คำย่อเพื่อประหยัดถ้อยคำและไม่เปลืองเนื้อที่ใน การพิมพ์ การใช้คำเลียนเสียงพูดในการถ่ายทอดคำให้เหมือนเสียงพูดมากที่สุด และมีการใช้คำ ที่มาจากภาษาต่างประเทศเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายได้ชัดเจน โดยผู้เขียนจะเลือกใช้คำที่สั้นๆ แต่สื่อความหมายได้อย่างกว้างขวาง ทำให้งานเขียนมีความคิดสร้างสรรค์ มีความแปลกใหม่ใน งานเขียน มุ่งให้ผู้อ่านได้อรรถรส สร้างความแปลกใหม่ในการใช้ภาษาที่สื่อความหมายได้ เหมาะสมกับบริบท สามารถกระตุ้นใจผู้อ่าน

จากผลการวิจัย แสดงให้เห็นว่าการเขียนบทความผู้เขียนต้องมีการศึกษาการใช้ภาษา การใช้คำเพื่อเป็นแบบแผนในการเขียนบทความ และทำให้ผลงานการเขียนมีคุณค่าและเป็น ที่ยอมรับของผู้อ่าน พรทิพย์ ภัทรนาวิก (2542 หน้า 4) ได้กล่าวถึงการใช้คำไว้ว่า ควรระลึกรู้ อยู่เสมอว่า คำทุกคำมีความสำคัญและมีค่าถ้ารู้จักเลือกใช้อย่างระมัดระวัง ก็จะทำให้คำพูดหรือ

ข้อเขียนมีค่าแต่ถ้าไม่รู้จักเลือกใช้ก็จะได้ผลตรงกันข้าม อีกทั้งการเลือกสรรคำก็ยังส่งผลต่อความรู้สึกนึกคิดของผู้อ่าน ชำนาญ รอดเหตุภัย (2522 หน้า 71-81) ได้กล่าวถึงการใช้คำว่าเป็นสิ่งที่มีอิทธิพลมาก ในการใช้ภาษา อาจก่อให้เกิดความรู้สึกกระทบกระเทือนอารมณ์ผู้อ่านได้ทั้งความรู้สึกที่สดชื่น และความเศร้าสะเทือนใจ ผลการวิจัยนี้มีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชไมพร ฉายเหมือนวงศ์ (2549) ได้ศึกษา ลีลาภาษาในงานเขียนของวณิช จรุงกิจอนันต์ ผลการศึกษาสรุปได้ว่าลีลาภาษาของวณิช จรุงกิจอนันต์ มีลักษณะเด่นคือ การใช้คำได้เหมาะสมกับตัวละคร เนื้อเรื่องและประเภทของงานเขียน มีการใช้คำที่สื่อสารแบบสามัญชนทั่วไป การเล่นคำ เล่นเสียง การใช้คำเลียนเสียงพูด การใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติ การใช้คำติดปาก การแทรกบทกลอนและบทเพลง และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ เรณู รอดทัพ (2550) ที่ได้ศึกษาลีลาการใช้ภาษาในงานเขียนของพัชรศรี เบญจมาศในเนชั่นสุดสัปดาห์ ระหว่าง ปีพ.ศ.2545-2548 ผลการศึกษาพบว่า ด้านการใช้คำมีการใช้คำทั่วไปที่อ่านแล้วเข้าใจง่าย ได้แก่ คำที่มีความหมายโดยตรง คำแสดงอารมณ์ คำเลียนเสียงธรรมชาติ คำรูปธรรม คำนามธรรม คำสแลง คำภาษาตลาด คำคำหรือคำหยาบ คำภาษาต่างประเทศ การใช้คำย่อ และคำเลียนเสียงพูด

การใช้ประโยคในบทความของหนุ่มเมืองจันทน์ มักจะใช้ประโยคสั้นๆ กระชับเข้าใจง่าย มีใช้ประโยคบอกเล่าในการบรรยายให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องราว ใช้ประโยคปฏิเสธเพื่อแสดงความขัดแย้ง กระตุ้นความอยากรู้ของผู้อ่าน และใช้ประโยคคำถามเพื่อสร้างความสงสัย ทำให้เนื้อหาของงานเขียนน่าติดตาม ซึ่งประโยคในภาษาไทยแบ่งตามเจตนาของผู้ส่งสาร ทำให้ผู้ฟังผู้เข้าใจความหมายได้ตามที่ผู้พูด ผู้เขียนต้องการ เพียรศิริ วงศ์วิภานนท์ (2526 หน้า 350) กล่าวถึงชนิดของประโยคสรุปได้ว่า ประโยคในภาษาไทย จำแนกตามรูปที่ปรากฏเป็นโครงสร้างมี 4 ชนิด คือ ประโยคบอกเล่า ประโยคปฏิเสธ ประโยคคำสั่งและประโยคคำถาม ผลการวิจัยนี้มีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ ภรพัส สร้อยระย้า (2542) ได้ศึกษาเรื่อง “การวิเคราะห์ภาษาในงานเขียนสารคดีของมนัษา” ผลการศึกษาพบว่า การใช้ประโยคส่วนใหญ่เป็นประโยคกระชับขนาดยาวใช้ประโยคแจ้งให้ทราบเป็นหลักในการบอกเล่า ใช้ประโยคคำสั่งเพื่อแนะนำหรือเตือนผู้อ่าน ใช้ประโยคคำถามเพื่อให้ผู้อ่านติดตามและต้องการตอบได้ผู้เขียน โดยที่ประโยคส่วนใหญ่แสดงเจตนาชัดเจน

การใช้สำนวนหนุ่มเมืองจันทน์เลือกใช้สำนวนทั้งสำนวนดั้งเดิมหรือสำนวนโบราณ และสำนวนใหม่เพื่อใช้สื่อความหมาย แต่ส่วนมากจะใช้สำนวนเก่าที่เป็นที่รู้จักของคนอ่านอยู่แล้ว เลยทำให้บทความของหนุ่มเมืองจันทน์เข้าถึงคนทุกเพศทุกวัย ดังที่ จารุวรรณ พุทธิบัณฑิต (2543 หน้า 29) ได้แบ่งชนิดของสำนวนไทย ออกเป็น 2 ชนิด คือ สำนวนดั้งเดิมหรือสำนวนโบราณ และ สำนวนใหม่ เป็นสำนวนที่เกิดขึ้นใหม่ คนปัจจุบันใช้พูดจากัน สำนวนดั้งเดิมแต่ใช้สื่อสารเป็นที่เข้าใจกัน งานวิจัยยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ประมาพร สว่างแก้ว (2556) ได้ศึกษา “ลีลาภาษาของ คำ ผกา ในบทความทางการเมืองที่ตีพิมพ์ลงในมติชน สุดสัปดาห์พ.ศ.2553-2554” พบการ

แบ่งสำนวนออกเป็น 2 ประเภท คือ สำนวน เดิมและสำนวนใหม่ในงานเขียนนิยมใช้สำนวนเดิมตามพจนานุกรม มากกว่าการเปลี่ยนแปลง สำนวนใหม่

การใช้โวหารในการเขียนห่มเมืองจันทน์ จะใช้บรรยายโวหารในการเกริ่นนำเรื่องราวโดยจะเล่าเรื่องจากประสบการณ์ของคนที่ได้ไปประสบพบเจอ หรือไม่ได้จากการไปสัมภาษณ์บุคคลต่างๆ ซึ่งแต่ละคนก็เป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จในการทำธุรกิจ ทำให้ผู้อ่านได้แนวคิดที่ดีจากการอ่าน ผู้เขียนจะเขียนบรรยายเรื่องราวและยกตัวอย่างประกอบให้เห็นชัดเจนยิ่งขึ้น กิตติชัย พินโนและคณะ (2554 หน้า 66) ได้ให้ความหมายของโวหารไว้ว่า โวหาร หมายถึง กลวิธีในการใช้ภาษาเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้ ไม่ว่าจะเป็นภาษาพูดหรือภาษาเขียน ผู้ใช้ภาษาย่อมมี “กลวิธี” หรือโวหาร หากผู้ใช้ภาษาสามารถเลือกใช้คำหรือประโยคได้อย่างเหมาะสม ย่อมทำให้ผู้อ่านหรือผู้ฟังเกิดความประทับใจ งานวิจัยยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ นววรรณ พลังคะพันธ์-พงศ์ (2541) ได้ศึกษาเรื่อง “วิเคราะห์ภาษาในนิตยสารบันเทิง” ผลการศึกษาพบว่าโดยมีการใช้โวหารการเขียน 5 ลักษณะ ได้แก่ โวหารเชิงบรรยาย โวหารเชิงสารก โวหารเชิงอุปมา โวหารเชิงอภิปราย และโวหารขำล้อ

การใช้โวหารภาพพจน์ ของห่มเมืองจันทน์อาจจะน้อยแต่ก็ทำให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการได้ ผู้เขียนจะใช้โวหารที่เรียบง่ายในการเขียนทำให้บทความอ่านง่าย ผู้อ่านเข้าใจเนื้อหาอย่างรวดเร็ว งานเขียนของห่มเมืองจันทน์ใช้โวหารภาพพจน์ 2 ประเภทคือ อุปมาและอุปลักษณ์ โวหารภาพพจน์อุปลักษณ์มากที่สุดโดยใช้คำเปรียบเทียบ คำว่า คือ และ เป็น โดยมีการเปรียบเทียบกับคำง่ายๆ ส่วนโวหารภาพพจน์อุปมาก็จะใช้คำว่า เหมือน หรือคล้าย การใช้โวหารภาพพจน์ ทำให้ซึ่งทำให้ข้อความนั้นอ่านง่ายสามารถสื่อสารได้อย่างชัดเจนทำให้เกิดจินตภาพ ดังที่ชุมสาย สุวรรณชมภู (2540 หน้า 44) ได้ให้คำจำกัดความของโวหารภาพพจน์ไว้ว่า “ภาพพจน์ หมายถึงถ้อยคำที่ทำให้เกิดภาพในใจ โดยใช้กลวิธีหรือชั้นเชิงในการเรียบเรียงถ้อยคำให้มีพลังที่จะสัมผัสอารมณ์ของผู้อ่านจนเกิดความประทับใจ เกิดความเข้าใจลึกซึ้ง และเกิดอารมณ์สะท้อนใจ มากกว่าถ้อยคำที่กล่าวอย่างตรงไปตรงมา” อีกทั้งงานวิจัยยังสอดคล้องกับงานวิจัยของชไมพร ฉายเหมือนวงศ์ (2549) ได้ศึกษา ถิ่นภาษาในงานเขียนของวณิช จรุงกิจอนันต์ ผลการศึกษาสรุปได้ว่าถิ่นภาษาของวณิช จรุงกิจอนันต์ ด้านการใช้คำให้เกิดภาพมีการใช้ภาพพจน์อุปมา และอุปลักษณ์

2. ผลการวิจัยอภิปรายได้ว่า กลวิธีในการเขียนบทความของห่มเมืองจันทน์ ด้านกลวิธี การตั้งชื่อเรื่อง พบการใช้กลวิธีการตั้งชื่อเรื่อง 7 ประเภท คือตั้งชื่อเรื่องโดยใช้แนวคิดสำคัญหรือแกน (Theme) ตั้งชื่อเรื่องให้คมคาย เก๋ แปลก สะดุดใจ ชวนฉมนสนใจ ตั้งชื่อแบบเปรียบเทียบ ตั้งชื่อเรื่องตรงๆตามเนื้อหาสาระ ตั้งชื่อเรื่องเป็นนามธรรม ตั้งชื่อตามตัวเอกหรือตัวละครสำคัญของเรื่อง และ ตั้งชื่อเรื่องให้ขัดแย้งกัน กลวิธีการตั้งชื่อของห่มเมืองจันทน์ใช้กลวิธีการตั้งชื่อที่หลากหลายแล้วแต่เนื้อหาสาระของบทความที่ต้องการสื่อสาร อัครา บุญทิพย์ (2535 หน้า 73 – 74) อธิบาย

เกี่ยวกับการตั้งชื่อเรื่องสรุปได้ว่า การตั้งชื่อเรื่อง เป็นการช่วยให้ผู้เขียนจำกัดขอบเขตของเรื่องได้ ครอบคลุมชัดเจน และช่วยให้ผู้อ่านสนใจเรื่อง ดังนั้นผู้เขียนต้องพยายามตั้งชื่อเรื่องให้น่าสนใจ

ด้านกลวิธีการเขียนส่วนนำเรื่องพบการใช้กลวิธีการตั้งชื่อเรื่อง 4 ประเภท ได้แก่ ความน่าที่เป็นเรื่องเล่า ความน่าที่เป็นคำปราศรัย ความน่าที่เป็นคำถาม และความน่าที่เป็นข่าว กลวิธีการเขียนส่วนนำเรื่องส่วนมากหนุ่มเมืองจันทร์จะใช้กลวิธีความน่าที่เป็นเรื่องเล่าโดยเล่าเรื่องราวประสบการณ์ของตนเอง ประสบการณ์จากการอ่าน ประสบการณ์จากการสัมภาษณ์บุคคล ในอาชีพต่างๆบางบทความก็เขียนคำนำเป็นคำถามชวนคิด แต่ไม่ต้องการคำตอบ และมีการนำข่าวที่เป็นที่สนใจของสังคมมาเขียนเป็นส่วนนำ

ด้านกลวิธีการเขียนส่วนนำเรื่องพบการใช้กลวิธีการตั้งชื่อเรื่อง 5 ประเภท ขยายโดยการยกตัวอย่าง ขยายโดยการอธิบาย ขยายโดยการเปรียบเทียบ ขยายโดยการตั้งคำถามคำตอบ และการขยายโดยการอ้างหลักฐาน กลวิธีการเขียนเนื้อเรื่องของหนุ่มเมืองจันทร์จะเขียนบรรยายโดยขยายด้วยการยกตัวอย่าง อธิบายอย่างละเอียด บางบทความก็จะเขียนขยายโดยการเปรียบเทียบโดยมีการอ้างอิงและยกตัวอย่างประกอบให้เนื้อหาของบทความมีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น ในหนึ่งบทความของหนุ่มเมืองจันทร์ใช้กลวิธีมากกว่า 1 ประเภท ทำให้ผู้อ่านได้รับความรู้ ความเข้าใจ และความบันเทิงจากการอ่าน

ด้านกลวิธีการเขียนส่วนนำเรื่องพบการใช้กลวิธีการตั้งชื่อเรื่อง 3 ประเภท ได้แก่ ปิดเรื่องแบบสรุปความคิด ปิดเรื่องแบบคำถาม และปิดเรื่องแบบทิ้งท้ายกลวิธีการเขียนสรุปเรื่องของหนุ่มเมืองจันทร์ ผู้เขียนสามารถเขียนบทสรุปเพื่อปิดเรื่องได้ตรงใจ ประทับใจผู้อ่าน บางบทความก็สร้างความซาบซึ้ง บางบทความก็สร้างอารมณ์ขันให้แก่ผู้อ่าน

กลวิธีการเขียนบทความของหนุ่มเมืองจันทร์ สอดคล้องกับงานวิจัยของ กำพล จันทะกุล (2550) ได้ศึกษา ลีลาการเขียนและกลวิธีการนำเสนอบทวิจารณ์ภาพยนตร์ในนิตยสารภาพยนตร์ ผลการศึกษาพบว่ากลวิธีนำเรื่อง กลวิธีเสนอเนื้อเรื่องและกลวิธีปิดเรื่องด้านกลวิธีตั้งชื่อบทวิจารณ์พบการตั้งชื่อ 2 แบบ คือตั้งชื่อ ตามชื่อภาพยนตร์และตั้งชื่อตามลักษณะเด่นของภาพยนตร์ กลวิธีนำเรื่องของบทวิจารณ์ พบการ นำเรื่อง 2 ลักษณะ คือ นำเรื่อง โดยการให้ความรู้และการนำเรื่อง โดยการกล่าวเชิงสรุป กลวิธี เสนอเนื้อเรื่องของบทวิจารณ์พบว่า การนำเสนอเนื้อเรื่องมี 5 แบบ คือแบบเล่าเรื่องตามลำดับ เหตุการณ์, แบบแทรกรายละเอียด, แบบแทรกการตีความ, แบบกล่าวถึงเรื่องราวของภาคแรกและ แบบแสดงทัศนะส่วนตัว ในส่วนของการตั้งชื่อและข้อเสนอแนะของบทวิจารณ์พบ 4 ลักษณะ คือตั้งชื่อสังเกตและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับนักแสดง,บทภาพยนตร์, ผู้กำกับภาพยนตร์และ เทคนิคภาพยนตร์ ส่วนกลวิธีปิดเรื่องของบทวิจารณ์พบ 4 ลักษณะ คือ การปิดเรื่องด้วยการแสดง ความชื่นชม, การตั้งข้อสังเกต, การสรุปประเด็นสำคัญและการให้ข้อคิด และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ กาญจนา ปรารบปัญจะ (2553) ได้ศึกษา ด้านลีลาการใช้ภาษาในงานเขียนของ ว.วชิรเมธี พบว่า ผู้เขียนนิยมใช้กลวิธีการตั้งชื่อเรื่องแบบตรงไปตรงมามากที่สุด ด้านกลวิธี

การเขียนนำเรื่อง พบว่า ผู้เขียนนิยมใช้กลวิธีการเขียนส่วนนำเรื่องด้วยการกล่าวอย่างตรงไปตรงมา มากที่สุด ด้านกลวิธีการนำเสนอเนื้อหา พบว่า ผู้เขียนมีกลวิธีในการนำเสนอเนื้อหาที่น่าสนใจและ นิยมใช้อย่างสม่ำเสมอ 6 วิธี ได้แก่ การนำเสนอเนื้อหาโดยการนิยาม การนำเสนอเนื้อหาโดยการใช้อิ ภาพพจน์ การนำเสนอเนื้อหาโดยการสาธก การนำเสนอเนื้อหาโดยการปุงฉนา-วิสัยนา การนำเสนอ เนื้อหาโดยการยกหลักฐานมาอ้างอิง และการนำเสนอเนื้อหาโดยการแสดงทัศนะ และด้านกลวิธี การเขียนบทสรุปพบว่า ผู้เขียนนิยมใช้กลวิธีการเขียนบทสรุปด้วยการย้ำใจความสำคัญของเรื่อง มากที่สุด

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ผลการศึกษานี้สามารถนำไปเป็นแนวทางในการสร้างสรรค์ผลงานเขียนประเภท การเขียนบทความให้แก่แก่นักเรียนนักศึกษาและประชาชนผู้สนใจได้
2. ผลการศึกษานี้สามารถนำไปเป็นแนวทางในการศึกษาท่วงทำนองทางภาษาของ นักเขียนท่านอื่นๆ ได้

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษางานเขียนของนักเขียนท่านในหนังสือพิมพ์หรือนิตยสารอื่นๆ เพื่อเป็นแนวทาง ในการเขียนบทความ
2. จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ยังสามารถจะประเด็นไปศึกษาเนื้อหาอื่นๆ ได้ เช่น รสวรรณคดีในบทความ หลักธรรมในการทำธุรกิจที่ปรากฏในบทความ อัตลักษณ์ในงานเขียน ของหนุ่มเมืองจันท์ เป็นต้น